



Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

16 noiembrie 2017*

„Acțiune în anulare – Termen de introducere a acțiunii – Inadmisibilitate – Răspundere extracontractuală – Reforma statutului și a RAA – Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1023/2013 – Neregularități în cursul procedurii de adoptare a actelor – Neconsultarea Comitetului pentru statut și a organizațiilor sindicale – Încălcare suficient de gravă a unei norme de drept care conferă drepturi particularilor”

În cauza T-75/14,

Union syndicale fédérale des services publics européens et internationaux (USFSPEI), cu sediul în Bruxelles (Belgia), reprezentată inițial de J.-N. Louis și de D. de Abreu Caldas și ulterior de J.-N. Louis, avocați,

reclamantă,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de A. Troupiotis și de E. Taneva, în calitate de agenți,

și a

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat inițial de M. Bauer și de A. Bisch și ulterior de M. Bauer și de M. Veiga, în calitate de agenți,

pârâte,

susținute de

Comisia Europeană, reprezentată inițial de G. Gattinara și de J. Currall și ulterior de G. Gattinara și de G. Berscheid, în calitate de agenți,

intervenientă,

având ca obiect, pe de o parte, o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE de anulare a articolului 1 punctele 27, 32, 46 și 61, punctul 64 litera (b), punctul 65 litera (b) și punctul 67 litera (d) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1023/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2013 de modificare a Statutului funcționarilor Uniunii Europene și a Regimului aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (JO 2013, L 287, p. 15) și, pe de altă parte, o cerere întemeiată pe articolul 268 TFUE, având ca obiect obținerea reparării prejudiciului pe care reclamanta pretinde că l-ar fi suferit ca urmare a adoptării Regulamentului nr. 1023/2013 cu încălcarea Acordului privind

* Limba de procedură: franceza.

reforma din 2004, a articolelor 12 și 27 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, a articolului 10 din statut și a procedurii de consultare prevăzute prin Decizia Consiliului din 23 iunie 1981,

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din domnul A.M. Collins, președinte, doamna M. Kancheva (raportor) și domnul J. Passer, judecători,

grefier: M. Marescaux, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 13 iunie 2017,

pronunță prezenta

Hotărâre

I. Istoricul cauzei

- 1 Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”) și Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (denumit în continuare „RAA”) sunt anexate la Regulamentul nr. 31 (CEE), 11 (CEEA) de stabilire a statutului funcționarilor și a regimului aplicabil celorlalți agenți ai Comunității Economice Europene și ai Comunității Europene a Energiei Atomice (JO 1962, 45, p. 1385).
- 2 Statutul și RAA au fost modificate în numeroase rânduri de la adoptarea lor, printre altele prin Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1023/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2013 (JO 2013, L 287, p. 15).
- 3 În special, articolul 1 punctele 27, 32, 46, 61 punctul 64 litera (b), punctul 65 litera (b) și punctul 67 litera (d) din Regulamentul nr. 1023/2013 a modificat articolele 45, 52 și 66a din statut, precum și articolul 7 din anexa V și articolul 8 din anexa VII la acest statut.
- 4 Procedura care a condus la adoptarea Regulamentului nr. 1023/2013 a debutat la 7 septembrie 2011, prin consultarea organizațiilor sindicale sau profesionale (denumite în continuare „OSP”) în legătură cu un proiect de revizuire a statutului. Între Comisia Europeană și OSP au avut loc în continuare consultări administrative, tehnice și politice în această privință, la 6 octombrie, la 28 octombrie și, respectiv, la 7 noiembrie 2011.
- 5 Prin scrisoarea din 21 noiembrie 2011, Comisia a sesizat Comitetul pentru statutul funcționarilor cu o Propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a statutului și a RAA (denumită în continuare „propunerea de modificare a statutului”).
- 6 Prin scrisoarea din 12 decembrie 2011, Comitetul pentru statutul funcționarilor a informat Comisia că a examinat propunerea de modificare a statutului, dar că, ținând seama de sufragiile exprimate, nu a fost atinsă majoritatea cerută de articolul 20 din regulamentul său intern pentru a putea să emită un aviz privind această propunere.
- 7 Prin scrisoarea din 13 decembrie 2011, Comisia a transmis Parlamentului European și Consiliului Uniunii Europene propunerea de modificare a statutului.

- 8 La 25 aprilie 2012, Comisia pentru probleme juridice a Parlamentului a adoptat raportul său privind propunerea de modificare a statutului.
- 9 Prin scrisoarea din 24 ianuarie 2013, președintele Comitetului Reprezentanților Permanenți (Coreper) a solicitat Parlamentului să își clarifice poziția în ceea ce privește posibila sa participare, în calitate de colegiutor, la procedura de consultare prevăzută de Decizia Consiliului din 23 iunie 1981 de instituire a unei proceduri de consultare tripartită în materie de relații cu personalul.
- 10 Prin scrisoarea din 4 martie 2013, președintele Parlamentului a declinat invitația de a participa la procedura de consultare prevăzută de Decizia Consiliului din 23 iunie 1981, estimând că era numai de competența Consiliului să adapteze dialogul social prevăzut de decizia menționată la noua situație care rezulta din trecerea la procedura legislativă ordinară de revizuire a statutului, ca urmare a intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona. În această scrisoare, el preciza că comisia de consultare instituită prin decizia menționată avea ca obiect să se asigure că opinia funcționarilor era cunoscută de reprezentanții statelor membre înainte ca aceștia să legifereze și că Consiliul primea informațiile care să îi permită să ia decizii în deplina cunoștință a faptelor relevante. În opinia sa, odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, această decizie a devenit, dacă nu obsoletă, cel puțin o chestiune de natură pur internă. El a adăugat că nu vede niciun motiv pentru ca Parlamentul să participe la comisia de consultare, din două rațiuni. Prima era lipsa unui temei juridic al unei astfel de participări. A doua era lipsa necesității unei astfel de participări, obiectivul ascultării opiniei reprezentanților personalului înainte de a legifera fiind atins prin mijloace mai directe și flexibile în Parlament. În această privință, arăta că, în cadrul Parlamentului, discuțiile erau publice, informațiile ușor disponibile, iar raportorul împreună cu „shadow rapporteurs” pentru revizuirea statutului mențineau și urmau să continue să mențină un dialog constant cu OSP și cu celelalte părți interesate în toate etapele redactării și ale adoptării raportului Comisiei pentru probleme juridice. El mai preciza că vicepreședintele Parlamentului, secretarul general al Parlamentului, precum și șeful de cabinet al președintelui Parlamentului și directorul general pentru personal al Parlamentului au luat cuvântul, împreună, în fața adunării generale a personalului Parlamentului în legătură cu starea dosarului de revizuire a statutului și că, în acest context, vicepreședintele Parlamentului a răspuns în mod detaliat la toate problemele care au fost ridicate. În plus, a arătat că la această reuniune au asistat nu numai membri ai personalului Parlamentului, ci și membri ai personalului altor instituții, inclusiv al Consiliului.
- 11 La 25 aprilie 2013, Consiliul a informat OSP din toate instituțiile în legătură cu răspunsul Parlamentului din 4 martie 2013, precum și cu discuțiile privind un proiect de declarație interpretativă a Deciziei din 23 iunie 1981.
- 12 La 6 mai 2013, Consiliul a adoptat o declarație interpretativă a Deciziei din 23 iunie 1981, în vederea aplicării sale în cadrul procedurii legislative ordinare referitoare la propunerea de modificare a statutului.
- 13 În aceeași zi, la cererea a două OSP, a avut loc o reuniune a comisiei de consultare. Nu a fost întocmit un proces-verbal al acestei reuniuni, însă secretarul general al Consiliului a informat personalul Secretariatului General al Consiliului printr-un e-mail din 6 mai 2013 despre această reuniune și despre schimbul de puncte de vedere care a avut loc cu această ocazie. De asemenea, secretarul general a prezentat un rezumat oral al reuniunii menționate în cadrul Coreper, la 8 mai 2013.
- 14 La 13 mai 2013 a avut loc prima negociere în dialog între Parlament, Consiliu și Comisie. În aceeași zi, președintele Coreper s-a întâlnit cu reprezentanții OSP din Consiliu. El i-a informat în legătură cu rezultatele reuniunii Coreper din 8 mai 2013 și a luat cunoștință de pozițiile lor.
- 15 La 27 mai 2013, adunarea generală a personalului Secretariatului General al Consiliului a solicitat secretarului general al Consiliului să convoace comisia de consultare. Această cerere a fost confirmată de Union syndicale fédérale la 7 iunie 2013.

- 16 Mai multe alte reuniuni de negociere în trialog au fost organizate pe plan politic la 28 mai, la 3 iunie, la 11 iunie și la 19 iunie 2013. În această perioadă au avut loc reuniuni tehnice de experți și reuniuni informale între președintele Coreper, vicepreședintele Comisiei și raportorul Parlamentului. În cadrul reuniunii din 19 iunie 2013, Parlamentul, Consiliul și Comisia au ajuns la un compromis provizoriu asupra principalelor elemente ale reformei.
- 17 La 20 iunie 2013, ca răspuns la cererea Union syndicale fédérale, a avut loc o reuniune a comisiei de consultare. Președintele Coreper a expus principalele elemente ale compromisului, inclusiv limitarea carierelor în grupa de funcții AD la gradele AD 12/13, și a răspuns la întrebările privind pachetul de măsuri, în special în ceea ce privește suprimarea obiectivului echivalenței carierelor înainte și după reforma din 2004. În aceeași zi, el a informat Coreper asupra rezultatelor negocierii în trialog din 19 iunie 2013.
- 18 La 21 iunie 2013, în cadrul unei adunări generale a personalului Secretariatului General al Consiliului, directorul general al Direcției Generale (DG) „Administrație” a Consiliului a expus principalele elemente ale compromisului.
- 19 La 25 iunie 2013, textul provizoriu al compromisului dintre Parlament, Consiliu și Comisie a fost trimis concomitent delegațiilor statelor membre și membrilor comisiei de consultare, precum și ansamblului personalului Secretariatului General al Consiliului. În aceeași zi a avut loc o altă reuniune de negociere în trialog pentru a examina acest text.
- 20 La 26 iunie 2013, Coreper a examinat rezultatul negocierilor în trialog și a audiat raportul oral al secretarului general al Consiliului cu privire la reuniunea comisiei de consultare din 20 iunie 2013.
- 21 La 27 iunie 2013, textul compromisului a fost votat de Comisia pentru probleme juridice a Parlamentului.
- 22 La 28 iunie 2013, dimineața, o OSP, Union syndicale-Bruxelles, a solicitat o reuniune a comisiei de consultare secretarului general al Consiliului, care a respins această cerere pentru motivul că, pe de o parte, în conformitate cu declarația anexată la Decizia Consiliului din 23 iunie 1981, comisia de consultare era suspendată din cauza unor perturbări substanțiale ale activității normale a Consiliului, determinate de trei zile consecutive de grevă, și, pe de altă parte, Comisia pentru probleme juridice a Parlamentului aprobase deja textul compromisului final.
- 23 În aceeași zi, Coreper a efectuat examinarea finală a compromisului privind modificarea statutului și l-a aprobat, iar secretarul general al Consiliului a informat ansamblul personalului Secretariatului General al Consiliului despre acest aspect.
- 24 Prin scrisoarea datată 28 iunie 2013, președintele Coreper l-a informat pe președintele Comisiei pentru probleme juridice a Parlamentului despre aprobarea de către Coreper a textului compromisului provizoriu. În aceeași scrisoare, el arăta că „poate confirma că, dacă [Parlamentul ar] adopt[a] poziția sa în primă lectură, conform articolului 294 alineatul (3) TFUE, în forma stabilită în compromisul provizoriu cuprins în anexa la această scrisoare (supus reviziei juriștilor-lingviști ai celor două instituții), Consiliul [ar] aprob[a], conform articolului 294 alineatul (4) TFUE, poziția [Parlamentului] și actul ar fi adoptat în redactarea care corespunde poziției Parlamentului, supusă, dacă este necesar, experților juriști și lingviști ai celor două instituții”.
- 25 La 2 iulie 2013, în ședință plenară, Parlamentul a adoptat poziția sa în primă lectură care corespundea textului compromisului convenit cu Consiliul și cu Comisia cu ocazia contactelor lor informale.
- 26 Prin scrisoarea din 5 iulie 2013, Comisia a transmis Comitetului pentru statut poziția în primă lectură a Parlamentului din 2 iulie 2013, precizând că, în opinia sa, propunerea de modificare a statutului, în legătură cu care sesizase Comitetul pentru statutul funcționarilor la 21 noiembrie 2011, nu a fost

substanțial modificată în cadrul procedurii legislative ordinare. Comisia preciza de asemenea în această scrisoare că, în acest stadiu al procedurii legislative ordinare, articolul 10 din statut nu era aplicabil, dar că dorea totuși să i se transmită eventualele observații ale copreședinților Comitetului pentru statut. În acest scop, solicita să i se transmită avizul Comitetului pentru statut, în termen de 15 zile lucrătoare, mai exact cel târziu la 26 iulie 2013.

- 27 La 17 iulie 2013, reprezentanții Comitetului pentru personal din cadrul Comitetului pentru statut au răspuns Comisiei printr-o declarație în care au constatat imposibilitatea ajungerii la un acord cu reprezentanții administrațiilor Uniunii Europene din cadrul Comitetului pentru statut în ceea ce privește schimbarea ordinii de zi a reuniunii acestuia, în vederea adoptării de observații în locul unui aviz. Aceștia au contestat astfel tardivitatea sesizării Comitetului pentru statut și utilitatea, în aceste condiții, a unui aviz al Comitetului pentru statut privind poziția în primă lectură a Parlamentului și au denunțat încălcarea principiilor dialogului social.
- 28 La 10 octombrie 2013, Consiliul a aprobat poziția Parlamentului și, conform articolului 294 alineatul (4) TFUE, a adoptat Regulamentul nr. 1023/2013 în formularea care corespunde poziției Parlamentului.
- 29 Ca urmare a semnării actului legislativ de către președintele Parlamentului și de către președintele Consiliului la 22 octombrie 2013, Regulamentul nr. 1023/2013 a fost publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* la 29 octombrie 2013.

II. Procedura și concluziile părților

- 30 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 23 ianuarie 2014, reclamanta, Union syndicale fédérale des services publics européens et internationaux (USFSPEI), a introdus prezenta acțiune.
- 31 Prin acte depuse la grefa Tribunalului la 6 iunie și, respectiv, la 10 iunie 2014, Parlamentul și Consiliul au ridicat fiecare o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului din 2 mai 1991.
- 32 Prin act depus la grefa Tribunalului la 25 iunie 2014, Comisia a formulat o cerere de intervenție în susținerea concluziilor Parlamentului și ale Consiliului.
- 33 La 1 august 2014, reclamanta a depus observații cu privire la excepțiile de inadmisibilitate ridicate de Parlament și de Consiliu.
- 34 Prin Ordonanța din 5 decembrie 2014, președintele Camerei a opta (vechea compunere) a unit cu fondul excepțiile de inadmisibilitate.
- 35 La 9 decembrie 2014, Tribunalul a adresat o întrebare părților. Consiliul, Parlamentul și reclamanta au răspuns la această întrebare la 18 decembrie 2014, la 6 ianuarie și, respectiv, la 7 ianuarie 2015.
- 36 Prin Ordonanța din 28 ianuarie 2015, președintele Camerei a opta a admis cererea de intervenție a Comisiei.
- 37 Comisia a depus memoriul în intervenție la 12 martie 2015. Reclamanta și Consiliul au depus observații privind memoriul în intervenție la 1 iunie și, respectiv, la 10 iunie 2015.
- 38 La 14 ianuarie 2016, președintele Camerei a opta a decis, conform articolului 69 litera (d) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să suspende prezenta cauză până la decizia prin care se soluționează cauza în care s-a pronunțat între timp Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul (T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489).

- 39 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a opta (noua compunere), căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză la 6 octombrie 2016.
- 40 La 24 octombrie 2016, Tribunalul a invitat părțile să ia poziție cu privire la consecințele pe care le deduc în prezenta cauză din cuprinsul punctelor 144-171 din Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul (T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489). Parlamentul, Consiliul și Comisia au răspuns la întrebarea adresată de Tribunal la 8 noiembrie 2016. Reclamanta a răspuns la această întrebare la 18 noiembrie 2016.
- 41 Reclamanta solicită Tribunalului:
- anularea articolului 1 punctele 27, 32, 46, 61 punctul 64 litera (b), punctul 65 litera (b) și punctul 67 litera (d) din Regulamentul nr. 1023/2013;
 - obligarea Parlamentului și a Consiliului la plata către aceasta a unui euro simbolic ca despăgubire pentru prejudiciul moral suferit;
 - obligarea Parlamentului și a Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.
- 42 Parlamentul și Consiliul, susținute de Comisie, solicită Tribunalului:
- cu titlu principal, respingerea acțiunii ca inadmisibilă;
 - în subsidiar, respingerea acțiunii ca nefondată;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

III. În drept

- 43 Prin cererea formulată, reclamanta, care este o federație de organizații sindicale din instituțiile, din oficiile și din agențiile Uniunii, formulează atât concluzii în anularea Regulamentului nr. 1023/2013, cât și concluzii în despăgubire.
- 44 În ceea ce privește, în primul rând, concluziile în anulare, acestea urmăresc obținerea anulării articolului 1 punctele 27, 32, 46, 61 punctul 64 litera (b), punctul 65 litera (b) și punctul 67 litera (d) din Regulamentul nr. 1023/2013 (denumite în continuare „dispozițiile atacate”), în măsura în care aceste dispoziții modifică articolele 45, 52 și 66a din statut, precum și articolul 7 din anexa V și articolul 8 din anexa VII la același statut. Pe de altă parte, reclamanta solicită anularea taxei de solidaritate instituite prin articolul 46 din Regulamentul nr. 1023/2013 pentru anul 2014, pentru motivul că acesta era legat de aplicarea metodei de adaptare a remunerațiilor, iar aceasta nu a fost aplicată în anul 2014.
- 45 În susținerea concluziilor în anulare, reclamanta invocă în esență patru motive întemeiate, primul, pe încălcarea articolului 27 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, a articolului 21 din Carta socială europeană, semnată la Torino la 18 octombrie 1961, astfel cum a fost revizuită, a articolului 10 din statut și a procedurii de consultare prevăzute de Decizia Consiliului din 23 iunie 1981, al doilea, pe încălcarea Acordului privind reforma din 2004 și a principiului drepturilor dobândite, al treilea, pe încălcarea articolului 21 din Carta drepturilor fundamentale și, respectiv, al patrulea, pe încălcarea principiului proporționalității.

46 În ceea ce privește, în al doilea rând, concluziile în despăgubire, acestea urmăresc obținerea din partea Tribunalului a reparării prejudiciului moral pe care reclamanta pretinde că i l-au produs greșelile de serviciu săvârșite de instituții în cadrul adoptării Regulamentului nr. 1023/2013. În ședință, reclamanta a fost invitată de Tribunal să precizeze dacă preia în susținerea concluziilor în despăgubire, în afară de încălcarea articolului 12 din Carta drepturilor fundamentale, totalitatea motivelor de nelegalitate pe care le-a invocat în susținerea concluziilor în anulare. Ca răspuns la această întrebare, reclamanta a indicat că preia în susținerea concluziilor în despăgubire motivele de nelegalitate întemeiate pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură în adoptarea Regulamentului nr. 1023/2013, pe faptul că reprezentanții personalului nu au putut fi informați și nu au putut ei înșiși să informeze statele membre despre anumite elemente în cadrul reuniunii de consultare și pe încălcarea Acordului din 2004.

A. Cu privire la concluziile în anulare

47 Parlamentul, Consiliul și Comisia susțin că, întrucât cererea introductivă a fost transmisă grefei Tribunalului la 23 ianuarie 2014, cererea având ca obiect anularea dispozițiilor atacate trebuie să fie respinsă ca inadmisibilă, deoarece termenul prevăzut de articolul 263 TFUE a expirat la 22 ianuarie 2014. Parlamentul, Consiliul și Comisia susțin, în plus, că reclamanta nu îndeplinește condițiile privind afectarea directă și individuală cărora articolul 263 al patrulea paragraf TFUE le subordonează admisibilitatea acțiunilor în anulare formulate de persoane fizice sau juridice împotriva unor acte de aplicabilitate generală adoptate potrivit procedurii legislative ordinare.

48 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, termenele de introducere a acțiunii în temeiul articolului 263 TFUE sunt de ordine publică și nu sunt lăsate la aprecierea părților sau a instanței (a se vedea Ordonanța din 19 aprilie 2016, Portugalia/Comisia, T-556/15, nepublicată, EU:T:2016:239, punctul 22 și jurisprudența citată).

49 Conform articolului 263 al șaselea paragraf TFUE, acțiunea prevăzută de această dispoziție trebuie formulată în termen de două luni, după caz, de la publicarea actului, de la notificarea acestuia reclamantului sau, în lipsă, de la data la care reclamantul a luat cunoștință de actul respectiv.

50 În speță, trebuie arătat că Regulamentul nr. 1023/2013 a fost publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* la 29 octombrie 2013.

51 În ceea ce privește regulile de calcul al termenelor, trebuie amintit că, conform articolului 101 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, un termen pe luni expiră la sfârșitul zilei care, în ultima lună, are aceeași cifră cu ziua producerii evenimentului sau a efectuării actului de la care începe să curgă termenul.

52 Articolul 101 alineatul (2) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991 prevede că, în cazul în care termenul expiră într-o sâmbătă, într-o duminică sau într-o zi de sărbătoare legală, acesta se prelungește până la sfârșitul zilei lucrătoare care urmează, lista zilelor de sărbătoare legală stabilită de Curtea de Justiție și publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* aplicându-se Tribunalului.

53 Cu toate acestea, potrivit articolului 102 alineatul (1) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, atunci când un termen pentru introducerea unei acțiuni împotriva unui act al unei instituții începe să curgă de la data publicării actului, acest termen se calculează, în sensul articolului 101 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, de la sfârșitul celei de a paisprezecea zile de la data publicării actului în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

54 În plus, articolul 102 alineatul (2) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991 prevede că termenele procedurale se prelungesc pentru considerente de distanță, în mod invariabil, cu zece zile.

- 55 Reclamanta susține că articolul 102 alineatul (1) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991 nu precizează dacă această dispoziție face referire la zile lucrătoare sau la zile calendaristice și că, în consecință, trebuie reținută interpretarea mai favorabilă reclamantei, considerând că termenul de introducere a acțiunii începe să curgă de la sfârșitul celei de a paisprezecea zile lucrătoare de la data publicării Regulamentului nr. 1023/2013, mai exact la 18 noiembrie 2013. Potrivit reclamantei, termenul de introducere a acțiunii prevăzut la articolul 263 TFUE ar expira, așadar, la 18 ianuarie 2014. Totuși, 18 ianuarie 2014 fiind o sâmbătă, expirarea termenului de introducere a acțiunii ar fi reportată pentru luni 20 ianuarie 2014, dată la care ar trebui adăugat termenul pentru considerente de distanță de 10 zile. Potrivit reclamantei, în consecință, termenul de introducere a acțiunii a expirat la 30 ianuarie 2014, iar cererea introductivă a fost introdusă înainte de expirarea termenului menționat.
- 56 Reclamanta susține în plus că, chiar în ipoteza în care articolul 102 alineatul (1) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991 ar trebui interpretat în sensul că termenul de introducere a acțiunii începe să curgă la sfârșitul celei de a paisprezecea zile de la data publicării Regulamentului nr. 1023/2013, mai exact la 12 noiembrie 2013, acțiunea a fost introdusă în termenul menționat. Astfel, potrivit reclamantei, în această ipoteză, termenul de introducere a acțiunii de două luni prevăzut la articolul 263 TFUE expira la 12 ianuarie 2014. Totuși, 12 ianuarie 2014 fiind o duminică, expirarea termenului ar fi reportată pentru sfârșitul primei zile lucrătoare următoare, mai exact 13 ianuarie 2014, dată la care ar trebui adăugat termenul pentru considerente de distanță de 10 zile. Astfel, termenul de introducere a acțiunii ar fi expirat în final la 23 ianuarie 2014.
- 57 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 101 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, termenele procedurale prevăzute de tratate, de statut și de regulamentul de procedură menționat „includ zilele de sărbătoare legală, duminicile și sâmbetele”. În consecință, contrar celor susținute de reclamantă, termenul de paisprezece zile „de la data publicării actului în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*” la care se referă articolul 101 alineatul (2) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991 cuprinde, fără a fi posibil vreun dubiu, zilele de sărbătoare legală, duminicile și sâmbetele. Trebuie de asemenea amintit că, în conformitate cu o jurisprudență consacrată, articolul 101 alineatul (2) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, care se referă exclusiv la cazul în care termenul expiră într-o sâmbătă, o duminică sau o zi de sărbătoare legală, se aplică numai în cazul în care termenul complet, inclusiv termenul pentru considerente de distanță, expiră într-o sâmbătă, o duminică sau o zi de sărbătoare legală (a se vedea Ordonanța din 20 noiembrie 1997, *Horeca-Wallonie/Comisia*, T-85/97, EU:T:1997:180, punctul 25 și jurisprudența citată).
- 58 În consecință, în speță, având în vedere faptul că Regulamentul nr. 1023/2013 a fost publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* la 29 octombrie 2013, termenul de introducere a acțiunii prevăzut la articolul 263 TFUE a început să curgă la 12 noiembrie 2013 și a expirat la 22 ianuarie 2014. Întrucât cererea introductivă a fost depusă la 23 ianuarie 2014, ea a fost, așadar, depusă la grefa Tribunalului după expirarea termenului de introducere a acțiunii.
- 59 Or, trebuie amintit că aplicarea strictă a normelor de procedură respectă cerința de securitate juridică și necesitatea de a evita orice discriminare sau orice tratament arbitrar în administrarea justiției. Astfel, conform articolului 45 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, nu se poate deroga de la termenele de procedură decât în împrejurări absolut excepționale, de caz fortuit sau de forță majoră [a se vedea Hotărârea din 22 septembrie 2011, *Bell & Ross/OAPI*, C-426/10 P, EU:C:2011:612, punctul 43 și jurisprudența citată, Ordonanța din 30 septembrie 2014, *Faktor B. i W. Geșina/Comisia*, C-138/14 P, nepublicată, EU:C:2014:2256, punctul 17, și Ordonanța din 28 noiembrie 2014, *Quanzhou Wouxun Electronics/OAPI – Locura Digital (WOUXUN)*, T-345/14, nepublicată, EU:T:2014:1048, punctul 17].
- 60 În speță, reclamanta nu a invocat în cererea introductivă și nici chiar în răspunsul său la o întrebare scrisă adresată de Tribunal existența uneia dintre împrejurările sus-menționate.

61 În consecință, trebuie să se constate că acțiunea este inadmisibilă în ceea ce privește obținerea anulării dispozițiilor atacate, fără a fi nevoie să se examineze motivele de inadmisibilitate întemeiate pe lipsa calității procesuale active a reclamantei invocate de Parlament și de Consiliu în excepțiile lor de inadmisibilitate.

B. Cu privire la concluziile în despăgubire

1. Cu privire la admisibilitate

62 Parlamentul, Consiliul și Comisia susțin că, conform jurisprudenței, din moment ce, pe de o parte, concluziile în despăgubire ale reclamantei prezintă o legătură strânsă cu concluziile sale în anulare și se întemeiază pe aceleași critici ca și acestea și, pe de altă parte, concluziile în anulare ale reclamantei sunt inadmisibile, este necesar să se respingă și concluziile în despăgubire ca fiind inadmisibile.

63 În această privință, trebuie arătat că, contrar celor susținute de Parlament, de Consiliu și de Comisie, în Hotărârea din 4 iulie 2002, Arne Mathisen/Consiliul (T-340/99, EU:T:2002:174), la care acestea fac referire, Tribunalul nu a concluzionat în sensul inadmisibilității concluziilor în despăgubire din cauza legăturii strânse existente cu concluziile în anulare a căror inadmisibilitate a fost constatată în prealabil.

64 Astfel, în această hotărâre, Tribunalul a respins concluziile în despăgubire din cauza legăturii lor strânse cu concluziile în anulare deoarece examinarea motivelor prezentate în susținerea acestor concluzii în anulare nu a indicat nicio nelegalitate săvârșită de instituția care a emis actul și, așadar, nicio culpă de natură să angajeze răspunderea acesteia (Hotărârea din 4 iulie 2002, Arne Mathisen/Consiliul, T-340/99, EU:T:2002:174, punctul 135).

65 Decurge din soluția degajată de Tribunal în Hotărârea din 4 iulie 2002, Arne Mathisen/Consiliul (T-340/99, EU:T:2002:174), că, în anumite împrejurări, și anume atunci când concluziile în despăgubire se întemeiază numai pe adoptarea actului a cărui anulare este solicitată și când reclamantul nu prezintă în susținerea concluziilor în despăgubire critici noi în raport cu cele prezentate în susținerea concluziilor în anulare, constatarea inexistenței nelegalității la încheierea examinării motivelor invocate în susținerea concluziilor în anulare permite excluderea de la bun început a uneia dintre condițiile de angajare a răspunderii extracontractuale a Uniunii, și anume existența unei culpe a instituției care a emis actul.

66 Or, în speță, deși concluziile în despăgubire își au originea în adoptarea dispozițiilor Regulamentului nr. 1023/2013 a căror anulare este, de altfel, solicitată de reclamantă, pe de o parte, respingerea concluziilor în anulare nu rezultă din constatarea unei inexistențe a nelegalității, ci din inadmisibilitatea lor și, pe de altă parte, reclamanta prezintă în susținerea concluziilor în despăgubire un motiv nou în raport cu cele pe care le-a prezentat în susținerea concluziilor în anulare, și anume încălcarea articolului 12 din Carta drepturilor fundamentale.

67 În plus, în conformitate cu principiul autonomiei căilor de atac, constatarea inadmisibilității concluziilor în anulare, fie din cauza decăderii, fie a lipsei de calitate procesuală activă a reclamantei, nu este, în principiu, de natură să aibă consecințe cu privire la admisibilitatea concluziilor în despăgubire [a se vedea în acest sens Ordonanța din 4 mai 2005, Holcim (France)/Comisia, T-86/03, EU:T:2005:157, punctele 48 și 50].

68 Astfel, trebuie amintit că condițiile prevăzute la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE nu se aplică în acțiunile în despăgubire introduse în temeiul articolului 340 TFUE și că, conform articolului 46 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, acțiunile în despăgubire împotriva Uniunii sunt supuse unei prescripții de cinci ani.

- 69 În ceea ce privește argumentul întemeiat pe jurisprudența referitoare la domeniul funcției publice europene invocată de Parlament și de Consiliu, trebuie arătat că această jurisprudență este limitată la litigiile financiare dintre, pe de o parte, funcționari și agenți ai Uniunii și, pe de altă parte, instituția care are calitatea de angajator (a se vedea în acest sens Ordonanța din 29 noiembrie 1994, Bernardi/Comisia, T-479/93 și T-559/93, EU:T:1994:277, punctul 39). Or, prezentul litigiu se desfășoară între o federație de organizații sindicale ai cărei membri sunt organizații sindicale care apără interesele funcționarilor și ale agenților Uniunii, pe de o parte, și Parlament și Consiliu, în calitatea lor de colegiuitori, pe de altă parte.
- 70 Având în vedere considerațiile care precedă, concluziile în despăgubire sunt admisibile. Prin urmare, este necesar să se respingă cauzele de inadmisibilitate invocate în privința lor de Parlament și de Consiliu.

2. Cu privire la fond

- 71 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 340 al doilea paragraf TFUE, în materie de răspundere extracontractuală, Uniunea este obligată să repare, în conformitate cu principiile generale comune ordinilor juridice ale statelor membre, prejudiciile cauzate de instituțiile sale sau de agenții săi în exercițiul funcțiilor lor.
- 72 Potrivit unei jurisprudențe constante, reiese din articolul 340 al doilea paragraf TFUE că angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii și exercitarea dreptului la repararea prejudiciului suferit depind de îndeplinirea unui ansamblu de condiții, și anume nelegalitatea comportamentului imputat instituțiilor, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între acest comportament și prejudiciul invocat (Hotărârea din 29 septembrie 1982, Oleifici Mediterranei/CEE, 26/81, EU:C:1982:318, punctul 16, și Hotărârea din 9 septembrie 2008, FIAMM și alții/Consiliul și Comisia, C-120/06 P și C-121/06 P, EU:C:2008:476, punctul 106).
- 73 Din moment ce una dintre aceste condiții nu este îndeplinită, acțiunea trebuie să fie respinsă în ansamblul său, fără a fi necesar să se examineze celelalte condiții ale răspunderii extracontractuale a Uniunii (Hotărârea din 14 octombrie 1999, Atlanta/Comunitatea Europeană, C-104/97 P, EU:C:1999:498, punctul 65; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 1994, KYDEP/Consiliul și Comisia, C-146/91, EU:C:1994:329, punctul 81). În plus, instanța Uniunii nu este obligată să examineze aceste condiții într-o anumită ordine (Hotărârea din 18 martie 2010, Trubowest Handel și Makarov/Consiliul și Comisia, C-419/08 P, EU:C:2010:147, punctul 42; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 1999, Lucaccioni/Comisia, C-257/98 P, EU:C:1999:402, punctul 13).
- 74 În speță, este important să se arate că reclamanta își întemeiază cererea de despăgubire pe existența unor greșeli de serviciu. Deși nu există o definiție precisă a noțiunii de greșeală de serviciu, în general este admis că aceasta corespunde unei acțiuni sau unei omisiuni a unui sau a unor agenți ai administrației în exercitarea atribuțiilor lor, care se traduce prin neîndeplinirea obligațiilor de serviciu. Această greșeală, contrar unei greșeli personale, nu este imputabilă agenților serviciului, ci serviciului însuși și, prin urmare, administrației.
- 75 Cu toate acestea, în speță trebuie să se constate că greșelile la care se referă reclamanta se raportează la activitatea normativă a Uniunii. Aceasta este situația în ceea ce privește pretinsa încălcare a Acordului privind reforma din 2004. Reclamanta susține astfel că aceasta decurge din adoptarea anumitor dispoziții specifice ale Regulamentului nr. 1023/2013.
- 76 Același este situația în ceea ce privește pretinsa încălcare a procedurii de consultare. Reiese astfel din Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul (T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctul 96), că normele care reies din Decizia Consiliului din 23 iunie 1981, care

prevăd procedura de consultare, intră în sfera normelor de procedură referitoare la adoptarea Regulamentului nr. 1023/2013, a căror eventuală nerespectare constituie o încălcare a unor norme fundamentale de procedură referitoare la regulamentul menționat. În aceste împrejurări, tocmai răspunderea Uniunii pentru activitatea sa normativă este cea vizată de reclamantă mai degrabă decât răspunderea pentru greșeli de serviciu pe care le-ar fi săvârșit Consiliul și Parlamentul în cadrul procedurii de adoptare a Regulamentului nr. 1023/2013.

- 77 Pe de altă parte, nu este necesar să se analizeze natura greșelii care decurge din pretinsa încălcare a articolului 12 din Carta drepturilor fundamentale, care consacră libertatea de întrunire și de asociere, din moment ce reclamanta nu formulează nici cel mai mic argument pentru a demonstra existența unei asemenea încălcări.
- 78 Or, în ceea ce privește, mai specific, răspunderea pentru activitatea normativă, Curtea a arătat deja că, deși principiile care, în sistemele juridice ale statelor membre, reglementează răspunderea autorităților publice pentru prejudiciile produse particularilor de actele normative variază considerabil de la un stat membru la altul, era totuși posibil să se constate că actele normative în care se traduc opțiuni de politică economică nu angajează decât în mod excepțional și în împrejurări singulare răspunderea autorităților publice (Hotărârea din 25 mai 1978, Bayerische HNL Vermehrungsbetriebe și alții/Consiliul și Comisia, 83/76, 94/76, 4/77, 15/77 și 40/77, EU:C:1978:113, punctul 5).
- 79 Astfel, Curtea s-a pronunțat în special în sensul că răspunderea Uniunii în temeiul unui act normativ care implică opțiuni de politică economică poate fi angajată, având în vedere dispozițiile articolului 340 al doilea paragraf TFUE, numai în cazul unei încălcări suficient de grave a unei norme de drept superioare care protejează particularii (Hotărârea din 13 iunie 1972, Compagnie d'approvisionnement, de transport et de crédit și Grands Moulins de Paris/Comisia, 9/71 și 11/71, EU:C:1972:52, punctul 13, Hotărârea din 25 mai 1978, Bayerische HNL Vermehrungsbetriebe și alții/Consiliul și Comisia, 83/76, 94/76, 4/77, 15/77 și 40/77, EU:C:1978:113, punctul 4, și Hotărârea din 8 decembrie 1987, Les Grands Moulins de Paris/CEE, 50/86, EU:C:1987:527, punctul 8).
- 80 Curtea a mai precizat în această privință că norma de drept a cărei încălcare trebuie să fie astfel constatată trebuie să aibă ca obiect acordarea de drepturi particularilor [a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 iulie 2000, Bergaderm și Goupil/Comisia, C-352/98 P, EU:C:2000:361, punctele 41 și 42, și Hotărârea din 19 aprilie 2007, Holcim (Deutschland)/Comisia, C-282/05 P, EU:C:2007:226, punctul 47].
- 81 Pe de altă parte, Curtea a indicat că abordarea restrictivă în privința răspunderii Uniunii ca urmare a exercitării activităților sale normative se explică prin aceea că, pe de o parte, exercitarea funcției legislative, chiar și în cazul în care există un control jurisdicțional al legalității actelor, nu trebuie să fie îngădită de perspectiva unor acțiuni în despăgubire de fiecare dată când interesul general al Uniunii impune luarea unor măsuri normative care ar putea aduce atingere intereselor particularilor și că, pe de altă parte, într-un context normativ caracterizat prin existența unei puteri de apreciere extinse, indispensabilă pentru punerea în aplicare a unei politici a Uniunii, răspunderea acesteia nu poate fi angajată decât dacă instituția în cauză a încălcat în mod vădit și grav limitele impuse exercitării atribuțiilor sale (Hotărârea din 5 martie 1996, Brasserie du pêcheur și Factortame, C-46/93 și C-48/93, EU:C:1996:79, punctul 45).
- 82 Așadar, în lumina principiilor jurisprudențiale amintite mai sus trebuie să se aprecieze dacă sunt îndeplinite în speță condițiile de angajare a răspunderii Uniunii.

a) Cu privire la încălcarea Acordului privind reforma din 2004

- 83 Reclamanta susține că a participat în calitate de reprezentantă a întregului personal împreună cu celelalte OSP la procedura de consultare prevăzută de Decizia Consiliului din 23 iunie 1981 în cadrul reformei statutului și a RAA care a condus la adoptarea Regulamentului (CE, Euratom) nr. 723/2004 al Consiliului din 22 martie 2004 de modificare a statutului, precum și a RAA (JO 2004, L 124, p. 1). În cadrul acestei proceduri de consultare ar fi fost încheiat un acord cu Consiliul cu privire la reforma în discuție. Potrivit reclamantei, acest acord privea acceptarea de către OSP a mai multor măsuri de modernizare a carierei funcționarilor și a celorlalți agenți ai Uniunii, precum și a unei prelevări speciale pentru a reflecta costul politicii sociale, al ameliorării condițiilor de muncă și a școlilor europene și al garantării menținerii păcii sociale, fără a se pretinde adaptări de remunerație și de pensie mai mari decât cele care decurg din mecanismul de adaptare plurianual. Citând în special considerentele (11) și (12) ale Regulamentului nr. 723/2004, reclamanta susține că măsurile de modernizare constau în reclassificarea personalului în două grupe de funcții, administratori (AD) și asistenți (AST), în instituirea unei cariere lineare, în aplicarea unui principiu de echivalență a carierelor și în facilitarea trecerii din a doua grupă de funcții în prima grupă de funcții datorită unui nou mecanism de certificare. Potrivit reclamantei, aceste măsuri constau de asemenea în flexibilizarea condițiilor de muncă și cuprindeau printre altele, în anumite condiții, dreptul la muncă cu normă redusă, precum și posibilitatea de a profita de formula de împărțire a activității sau de a obține un concediu pentru interese personale prelungit, în a prevedea noi dispoziții referitoare la concediile pentru evenimente familiale și, mai special, o flexibilizare a dreptului la concediu de maternitate, un drept de concediu de paternitate, un concediu pentru adopție și un concediu pentru creșterea copilului, precum și un concediu pentru o boală gravă a unui membru al familiei. Acceptarea de către OSP, printre care reclamanta, a măsurilor de modernizare, menționată în considerentul (38) al Regulamentului nr. 723/2004, ar fi constituit contrapartida codificării în statut și în RAA a metodei de adaptare anuală a remunerațiilor și garanția aplicării sale până la 31 decembrie 2012.
- 84 Ar rezulta că acordul semnat de reclamantă cu privire la reforma statutului și a RAA introdusă prin Regulamentul nr. 723/2004 angajează credibilitatea sa atât față de întregul personal, cât și față de legiuitor și de celelalte instituții ale Uniunii. Or, potrivit reclamantei, împrejurarea că Regulamentul nr. 1023/2013 revine asupra termenilor acordului în discuție, în special prin modificarea articolului 45 alineatul (1) din statut și prin introducerea unei noi grupe de funcții, precum și asupra principiilor carierei lineare și echivalenței de carieră ar aduce atingere credibilității sale.
- 85 În plus, potrivit reclamantei, în lipsa unor măsuri tranzitorii, modificările aduse articolului 45 alineatul (1) și articolului 52 din statut, precum și articolului 4 din anexa IVa la statut prin articolul 1 alineatele (27), (32) și (64) din Regulamentul nr. 1023/2013 ar fi încălcat principiul drepturilor dobândite ale funcționarilor și ale celorlalți agenți ai Uniunii care rezultă din Acordul privind reforma din 2004.
- 86 În această privință, în primul rând, trebuie arătat că teza reclamantei are la bază premisa eronată că Acordul privind reforma din 2004 încheiat între Consiliu și OSP în cadrul adoptării Regulamentului nr. 723/2004 poate fi asimilat unei norme superioare de drept a cărei respectare de către legiuitorul Uniunii era obligatorie în cadrul adoptării Regulamentului nr. 1023/2013.
- 87 Astfel, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la aspectul dacă acordul intervenit între OSP și Consiliu în cadrul procedurii de consultare îl obliga din punct de vedere juridic pe acesta atunci când a adoptat Regulamentul nr. 723/2004, trebuie să se constate că acest acord nu privea decât reforma din 2004. Efectele unui astfel de acord nu se pot extinde, așadar, la toate modificările ulterioare ale statutului de către legiuitorul Uniunii, în caz contrar acesta fiind privat de posibilitatea de a-și exercita competența care îi este conferită de articolul 336 TFUE.

- 88 Este important, de altfel, să se amintească că Curtea a statuat deja că, întrucât raportul juridic dintre funcționari și administrație este de natură statutară, drepturile și obligațiile funcționarilor pot fi modificate în orice moment de legiuitor (Hotărârea din 22 decembrie 2008, Centeno Mediavilla și alții/Comisia, C-443/07 P, EU:C:2008:767, punctul 60).
- 89 În consecință, având în vedere obiectul Acordului din 2004, adoptarea Regulamentului nr. 1023/2013 nu era de natură să aducă atingere acestuia.
- 90 În al doilea rând, în ceea ce privește pretinsa încălcare a principiului drepturilor dobândite, pe de o parte, trebuie să se arate că, chiar dacă o asemenea nelegalitate ar fi dovedită, ea nu ar constitui propriu-zis o încălcare a acordului din 2004, astfel cum acesta a fost definit de reclamantă. Pretinsa încălcare a Acordului din 2004 care ar decurge din modificarea unui anumit număr de dispoziții din statut prin Regulamentul nr. 1023/2013 trebuie astfel să se distingă de încălcarea principiului drepturilor dobândite recunoscut funcționarilor și celorlalți agenți ai Uniunii.
- 91 Pe de altă parte, trebuie arătat că dispozițiile în discuție nu aduc atingere în speță principiului drepturilor dobândite. Astfel, este de principiu că legile de modificare a unei dispoziții legislative, precum regulamentele de modificare a statutului, se aplică, cu excepția unei derogări, efectelor viitoare ale unor situații apărute sub incidența legii vechi. Numai în situațiile apărute și constituite definitiv sub incidența normei precedente, care instituie drepturi dobândite, lucrurile nu stau astfel. Astfel, un drept este considerat dobândit atunci când faptul generator al acestuia s-a produs înainte de modificarea legislativă. Totuși, această situație nu se regăsește în cazul unui drept al cărui fapt generator nu s-a produs sub incidența legislației care a fost modificată (a se vedea Hotărârea din 22 decembrie 2008, Centeno Mediavilla și alții/Comisia, C-443/07 P, EU:C:2008:767, punctele 61-63 și jurisprudența citată).
- 92 Or, în primul rând, în ceea ce privește argumentația reclamantei potrivit căreia funcționarii de gradele AD 12 și AD 13 care acumulasera suficiente merite pentru a fi promovați la gradul superior în anul 2011 sau în anul 2012, dar care nu au fost promovați din motive bugetare sunt de atunci privați de această posibilitate prin articolul 45 alineatul (1) din statut, astfel cum a fost modificat prin articolul 1 alineatul (27) din Regulamentul nr. 1023/2013, doar pentru motivul că nu ocupă unul dintre posturile menționate în secțiunea A din anexa I la statutul menționat, trebuie arătat că aceasta echivalează cu a considera că funcționarii în discuție au pierdut dreptul de a fi promovabili, iar nu dreptul de a fi promovați. Totuși, astfel cum arată în mod corect Parlamentul, funcționarii în discuție nu dispuneau de un drept dobândit la menținerea sistemului de promovare existent înainte de reforma introdusă prin Regulamentul nr. 1023/2013.
- 93 În al doilea rând, trebuie de asemenea să fie respinsă teza reclamantei potrivit căreia, pe de o parte, articolul 1 alineatul (32) din Regulamentul nr. 1023/2013 și, pe de altă parte, articolul 1 alineatul (64) litera (b) din același regulament, care au modificat articolul 52 din statut, care prevedea condițiile în care un funcționar poate fi pensionat, și, respectiv, articolul 4 din anexa IVa la statut, referitor la calculul remunerației funcționarului care a împlinit vârsta de 55 de ani și a fost autorizat să își exercite activitatea cu jumătate de normă pentru a-și pregăti pensionarea, au privat funcționarii în vârstă de 55 de ani sau mai mult, care puteau solicita să beneficieze de aceste măsuri anterior datei de 1 ianuarie 2014, data intrării în vigoare a acestor dispoziții, de aceste drepturi de la data respectivă și până la împlinirea vârstei de 58 de ani.
- 94 Astfel, contrar celor susținute de reclamantă, trebuie să se constate că articolul 1 alineatul (34) din Regulamentul nr. 1023/2013, care modifică articolul 55a alineatul (2) din statut, la care face trimitere articolul 4 din anexa IVa la același statut, a mărit la 58 de ani vârsta începând de la care un funcționar poate solicita să își exercite activitatea cu jumătate de normă pentru a-și pregăti pensionarea. În plus, trebuie să se arate că, sub incidența statutului în versiunea aplicabilă până la 31 decembrie 2014, dreptul unui funcționar de a beneficia de pensionare anticipată, precum și dreptul de a-și exercita activitatea cu jumătate de normă pentru a-și pregăti pensionarea necesitau îndeplinirea

unui ansamblu de condiții, a căror respectare trebuia să fie apreciată de autoritatea împuternicită să facă numiri, precum și o cerere în acest sens din partea funcționarului. Numai decizia favorabilă a acestei autorități era în măsură să dea naștere unui drept dobândit pentru funcționari. Așadar, modificarea acestor dispoziții nu a adus atingere, în sine, drepturilor dobândite ale funcționarilor în discuție.

- 95 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se constate că angajarea răspunderii Uniunii nu își poate avea originea în pretinsa încălcare a Acordului privind reforma din 2004.

b) Cu privire la încălcarea articolului 27 din Carta drepturilor fundamentale, a articolului 10 din statut și a procedurii de consultare prevăzute de Decizia Consiliului din 23 iunie 1981

- 96 Reclamanta arată că Regulamentul nr. 1023/2013 a fost adoptat cu încălcarea articolului 27 din Carta drepturilor fundamentale, care consacră dreptul lucrătorilor la informare și la consultare. Această încălcare ar decurge din nerespectarea obligațiilor prevăzute la articolul 10 din statut, precum și a procedurii de consultare prevăzute de Decizia Consiliului din 23 iunie 1981.

1) Cu privire la încălcarea articolului 10 din statut

- 97 Reclamanta susține printre altele că, având în vedere caracterul substanțial al modificărilor aduse de Parlament și de Consiliu la propunerea de revizuire a statutului supusă inițial comitetului pentru statut, în cadrul dialogului, Comisia era obligată, în temeiul articolului 10 din statut, să supună încă o dată propunerea astfel modificată Comitetului pentru statut, în condiții care să permită acestuia să își dea avizul în mod adecvat și în timp util. Or, Comisia s-ar fi limitat să sesizeze pentru informare Comitetul pentru statutul funcționarilor cu versiunea modificată a propunerii sale inițiale de revizuire a statutului, fără a-i da posibilitatea de a lua poziție în timp util.
- 98 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 10 din statut, Comitetul pentru statutul funcționarilor este consultat de Comisie cu privire la orice propunere de revizuire a statutului.
- 99 Articolul 10 din statut impune Comisiei o obligație de consultare care se întinde, în afară de propunerile formale, la modificările substanțiale aduse de Comisie propunerilor deja examinate, cu excepția cazului în care, în această din urmă situație, modificările corespund în esență celor propuse de Comitetul pentru statutul funcționarilor (Hotărârea din 11 iulie 2007, Centeno Mediavilla și alții/Comisia, T-58/05, EU:T:2007:218, punctul 35, și Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul, T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctul 129).
- 100 O asemenea interpretare este impusă atât de modul în care este formulat articolul 10 din statut, cât și de rolul asumat de Comitetul pentru statutul funcționarilor. Astfel, pe de o parte, prevăzând consultarea fără rezerve sau excepții a Comitetului pentru statutul funcționarilor cu privire la orice propunere de revizuire a statutului, această dispoziție conferă o aplicare largă a obligației pe care o definește. Termenii săi sunt în mod vădit incompatibili cu o interpretare restrictivă a aplicării sale. Pe de altă parte, Comitetul pentru statutul funcționarilor, ca organ paritar care regroupează reprezentanții administrațiilor și pe cei ai personalului din toate instituțiile, aceștia din urmă fiind aleși în mod democratic, trebuie să ia în considerare și să exprime interesele funcției publice a Uniunii în ansamblul său (Hotărârea din 11 iulie 2007, Centeno Mediavilla și alții/Comisia, T-58/05, EU:T:2007:218, punctul 36, și Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul, T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctul 130).

- 101 În consecință, atunci când Comisia introduce o modificare a propunerii sale de revizuire a statutului în cadrul procedurii legislative ordinare, are obligația de a consulta din nou Comitetul pentru statutul funcționarilor înainte de adoptarea de către Consiliu a normelor administrative vizate, atunci când această modificare afectează în mod substanțial economia propunerii (Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul, T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctul 135).
- 102 Or, în speță, trebuie să se constate că, deși Comisia a făcut uz de puterea sa de inițiativă legislativă prezentând propunerea de modificare a statutului Parlamentului și Consiliului la 13 decembrie 2011, ea nu și-a utilizat această putere pentru modificarea propunerii menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul, T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctul 136).
- 103 Desigur, Comisia a participat la negocierile în dialog organizate în cadrul procedurii legislative ordinare în cauză. Or, potrivit punctului 13 din Declarația comună privind aspectele practice în cadrul procedurii de codecizie (articolul 251 din Tratatul CE) (JO 2007, C 145, p. 5), adoptată de Parlament, Consiliu și Comisie la 13 iunie 2007 și care reglementează aceste reuniuni informale, în etapa primei lecturi în Parlament, rolul Comisiei se restrânge la a favoriza contactele stabilite „pentru a facilita derularea procedurilor în primă lectură” și pentru a-și exercita „dreptul de inițiativă într-un mod constructiv, în vederea promovării unei apropieri între pozițiile Parlamentului [...] și ale Consiliului, ținând cont în mod corespunzător de echilibrul interinstituțional și de rolul care îi este conferit prin tratat” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul, T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctul 137).
- 104 Astfel, faptul că negocierile în dialog organizate, în speță, în etapa primei lecturi în Parlament au ajuns, cu participarea Comisiei, al cărei rol este amintit la punctul 103 de mai sus, la un compromis între Parlament și Consiliu având ca obiect amendarea propunerii de modificare a statutului nu poate fi considerat o modificare a propunerii respective de către Comisie însăși (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul, T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctul 138).
- 105 Pe de altă parte, nici adoptarea în primă lectură de către Parlament a unui text care a amendat propunerea de modificare a statutului nu poate fi asimilată cu o modificare de către Comisie însăși a propunerii sale inițiale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul, T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctul 139).
- 106 Reiese din cele de mai sus că Comisia nu era obligată să consulte din nou Comitetul pentru statutul funcționarilor în temeiul articolului 10 din statut nici după încheierea negocierilor în dialog organizate în etapa primei lecturi în Parlament, nici după adoptarea în primă lectură de către acesta a propunerii sale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul, T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctul 140).
- 107 În consecință, independent de caracterul substanțial al amendamentelor adoptate de Parlament în primă lectură, trebuie înlăturate argumentele reclamantei întemeiate pe încălcarea articolului 10 din statut.

2) Cu privire la încălcarea articolului 27 din Carta drepturilor fundamentale și a procedurii de consultare

- 108 Reclamanta susține că, în speță, procedura de consultare era afectată de nelegalitate în măsura în care ea nu fusese adaptată, ca urmare a intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, pentru a prevedea participarea Parlamentului, devenit colegiutor, în ceea ce privește adoptarea Statutului funcționarilor Uniunii.

- 109 Reclamanta susține de asemenea că, contrar celor care rezultă din cuprinsul punctului 170 din Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul (T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489), o OSP, Union syndicale-Bruxelles, solicitase, la 28 iunie 2013, înainte de începerea examinării finale a textului compromisului definitiv de către Coreper, o reuniune a comisiei de consultare, dar că această cerere a fost respinsă de secretarul general al Consiliului pentru motivul că, pe de o parte, în conformitate cu declarația anexată la Decizia Consiliului din 23 iunie 1981, comisia de consultare era suspendată din cauza perturbărilor substanțiale ale activității normale a Consiliului cauzate de trei zile consecutive de grevă și, pe de altă parte, Comisia pentru probleme juridice a Parlamentului aprobase deja textul. Reclamanta adaugă că președintele Union syndicale-Bruxelles a contestat pe lângă secretarul general al Consiliului decizia acestuia de a nu convoca comisia de consultare, susținând că punctul 4 din „acordul din 24 mai 2004 dintre secretarul general adjunct al Consiliului și OSP privind dispozițiile aplicabile în caz de încetare concertată a muncii de către personalul Secretariatului General al Consiliului”, care prevede că preavizul de grevă este utilizat în mod profitabil de cele două părți pentru a negocia o reglementare a conflictului, eventual prin desemnarea unui mediator, nu a fost niciodată pus în aplicare în speță și, prin urmare, nu a permis evitarea grevei. Reclamanta subliniază de asemenea că, în conformitate cu acordul în discuție, „greva nu poate împiedica desfășurarea ședințelor Consiliului” și „secretarul general adjunct stabilește lista agenților obligați să își îndeplinească atribuțiile pe baza unei liste a posturilor indispensabile în procesul decizional al instituției”. Potrivit reclamantei, de aici rezultă că în mod eronat secretarul general al Consiliului a refuzat organizarea reuniunii comisiei de consultare pentru motivul că lucrările normale ale Consiliului erau perturbate.
- 110 Reclamanta susține și că Decizia Consiliului din 23 iunie 1981 fusese adoptată pe baza unui acord cu OSP, ceea ce ar fi demonstrat de faptul că Consiliul a supus OSP în trecut modificări ale deciziei menționate și că, prin urmare, nu putea să o modifice în mod unilateral, așa cum a făcut prin Decizia interpretativă din 6 mai 2013. Reclamanta subliniază în plus că textul declarației interpretative a fost comunicat OSP abia la 26 mai 2013, mai exact după trei săptămâni de la reuniunea comisiei de consultare din 6 mai 2013.
- 111 Reclamanta susține în plus că, în pofida lipsei unui text disponibil în cadrul celor două reuniuni ale comisiei de consultare din 6 mai și din 20 iunie 2013, acestea ar fi putut totuși să fie utile, cu condiția ca articolul 8 din Decizia Consiliului din 23 iunie 1981, care prevede că, „[î]n cursul lucrărilor, membrii comisiei de consultare depun eforturi pentru ca pozițiile lor să fie convergente, în cea mai mare măsură posibilă, și să permită astfel prezentarea unui raport care să enunțe pozițiile comune Consiliului” și că, „dacă se dovedește imposibil, raportul enunță diferitele poziții”, să fi fost respectat. Or, potrivit reclamantei, în cursul acestor două reuniuni, președintele comisiei de consultare s-a limitat să permită președintelui Coreper să expună sumar intențiile Consiliului, la 6 mai 2013, sau ale Parlamentului, la 20 iunie 2013, iar ulterior să permită reprezentanților OSP să își expună pozițiile. Astfel, nu a fost întreprinsă nicio încercare de a face ca pozițiile să fie convergente și nu ar exista niciun raport scris al acestor reuniuni.
- 112 În această privință, în primul rând, în ceea ce privește lipsa de participare a Parlamentului la procedura de consultare prevăzută de Decizia Consiliului din 23 iunie 1981, trebuie arătat că, contrar celor susținute de reclamantă, aceasta nu constituie o încălcare a dreptului lucrătorilor la informare și la consultare prevăzută la articolul 27 din Carta drepturilor fundamentale.
- 113 Așadar, trebuie ca procedura de consultare prevăzută de Decizia Consiliului din 23 iunie 1981 să fie reasezată în contextul juridic în care a fost instituită. Astfel, decizia menționată a fost adoptată de Consiliul într-o perioadă în care acesta era singurul competent să adopte Statutul funcționarilor și al celorlalți agenți ai Uniunii. O asemenea procedură nu era, prin urmare, prin natura sa, adaptată în cadrul revizuirii statutului potrivit procedurii legislative ordinare. Este motivul pentru care Consiliul, după cum s-a arătat la punctul 12 de mai sus, a adoptat o declarație interpretativă a Deciziei din

- 23 iunie 1981, după refuzul Parlamentului de a participa la procedura de consultare prevăzută de decizia menționată în calitate de colegiutor (Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul, T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctele 145 și 146).
- 114 Refuzul Parlamentului de a participa la procedura de consultare prevăzută de Decizia Consiliului din 23 iunie 1981 ar fi de natură să constituie o încălcare a articolului 27 din Carta drepturilor fundamentale numai în ipoteza în care, pe de o parte, această dispoziție ar impune instituțiilor Uniunii obligația de a consulta OSP cu privire la propunerile de revizuire a statutului și, pe de altă parte, Parlamentul nu ar fi organizat, în speță, nicio consultare în acest sens (Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul, T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctul 147).
- 115 Or, trebuie amintit că, potrivit înșiși termenilor articolului 27 din Carta drepturilor fundamentale, exercitarea drepturilor pe care le consacră este limitată la cazurile și condițiile prevăzute de dreptul Uniunii. În speță, reiese din articolul 10b din statut că propunerile de revizuire a statutului pot face obiectul unei consultări a OSP reprezentative. Instituțiile care nu s-au angajat unilateral nu sunt, așadar, obligate să organizeze o astfel de consultare (Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul, T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctul 148).
- 116 În consecință, chiar presupunând că, contrar a ceea ce putea lăsa să se înțeleagă scrisoarea din 4 martie 2013 adresată Consiliului de președintele Parlamentului ca răspuns la invitația trimisă de acesta Parlamentului de a participa la procedura de consultare prevăzută de Decizia Consiliului din 23 iunie 1981, OSP nu ar fi fost consultate de Parlament cu privire la modificările la statut introduse prin dispozițiile atacate, această împrejurare nu ar constitui o încălcare a dreptului lucrătorilor la informare și la consultare prevăzută la articolul 27 din Carta drepturilor fundamentale (Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul, T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctul 149).
- 117 În al doilea rând, în ceea ce privește modificarea Deciziei Consiliului din 23 iunie 1981, pe de o parte, trebuie arătat că, contrar celor susținute de reclamantă, Consiliul avea dreptul de a amenda unilateral decizia respectivă prin declarația interpretativă din 6 mai 2013. Astfel, reiese din clauza de revizuire a Deciziei din 23 iunie 1981 că „Consiliul poate examina în orice moment, fie din proprie inițiativă, fie la cererea membrilor comisiei de consultare care reprezintă personalul sau a șefilor administrației vizati în secțiunea I alineatul (2) litera (a) a treia liniuță, rezultatele aplicării prezentelor dispoziții pentru a decide dacă trebuie să li se aducă modificări”. Această constatare nu poate fi repusă în discuție de afirmația reclamantei potrivit căreia Consiliul a supus OSP anterior proiecte de modificare a Deciziei din 23 iunie 1981 pentru a obține acordul lor. Astfel, nu reiese deloc din documentul depus de reclamantă în susținerea acestei afirmații că Consiliul solicita acordul OSP cu privire la modificările pe care intenționa să le aducă Deciziei din 23 iunie 1981, ci numai că dorea să primească observațiile lor în această privință. În consecință, acest document nu dovedește că Consiliul se considera ținut de asemenea observații, ci doar că dorea să ia cunoștință de poziția OSP cu privire la modificările avute în vedere.
- 118 Pe de altă parte, reiese din elementele de probă depuse de Consiliu că, contrar celor susținute de reclamantă, administrația Secretariatului General al Consiliului a dat OSP posibilitatea de a-și da avizul cu privire la modificarea avută în vedere de Decizia din 23 iunie 1981, în cadrul unei reuniuni din 23 aprilie 2013, și că textul proiectului de declarație interpretativă a fost transmis OSP participante la comisia de consultare la 30 aprilie 2013, înainte de a fi supus Coreper la 2 mai 2013 și adoptat de Consiliu la 6 mai 2013.
- 119 În al treilea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia în mod eronat secretarul general al Consiliului a refuzat să răspundă favorabil la cererea Union syndicale-Bruxelles din 28 iunie 2013 de a organiza o reuniune a comisiei de consultare, în primul rând, trebuie arătat că, în conformitate cu orientarea 7 din declarația interpretativă a Deciziei Consiliului din 23 iunie 1981,

declarația anexată la decizia menționată, potrivit căreia, „în cazurile în care lucrările normale ale Consiliului ar fi perturbate, procedura de consultare va fi automat suspendată”, rămânea pe deplin aplicabilă. Or, reiese din numeroase elemente de probă depuse de Consiliu că, în urma unui preaviz de grevă depus de cele trei OSP din cadrul Consiliului la 20 iunie 2013, pentru datele de 26, 27 și 28 iunie 2013, au avut loc efectiv acțiuni de grevă în cursul acestor trei zile. Aceste acțiuni, la care au participat un număr considerabil de funcționari care corespunde unei treimi din personal, au avut drept consecință anularea a 19 reuniuni ale grupului de lucru al Consiliului. Trebuie de asemenea să se arate că, după cum a arătat Consiliul, Secretariatul General al Consiliului trebuia de asemenea să asigure la 27 și la 28 iunie 2013 organizarea Consiliului European. Or, reiese din elementele de probă depuse de Consiliu că, la 25 iunie 2013, cele trei OSP din cadrul Consiliului au depus un preaviz de grevă ferm privind prestațiile din week-end, din zilele libere, precum și din orele suplimentare pentru perioada 25 iunie-11 iulie 2013.

120 Având în vedere aceste împrejurări, este necesar să se considere că, la data la care Union syndicale-Bruxelles a solicitat organizarea unei reuniuni a comisiei de consultare, lucrările normale ale Consiliului erau perturbate de acțiunile de grevă și că procedura de consultare era, în consecință, automat suspendată. Această constatare nu poate fi repusă în discuție de argumentul reclamantei potrivit căruia Consiliul nu ar fi utilizat posibilitățile prevăzute de Acordul din 24 mai 2004 dintre secretarul general adjunct al Consiliului și OSP cu privire la dispozițiile care trebuie aplicate în caz de încetare concertată a lucrului de către personalul Secretariatului General al Consiliului, pentru evitarea acțiunilor de grevă sau pentru limitarea efectelor acestora. Acest acord este astfel lipsit de legătură cu dispozițiile Deciziei Consiliului din 23 iunie 1981 care stabilesc condițiile în care se organizează procedura de consultare.

121 În al doilea rând, trebuie arătat că, potrivit literei (d) din declarația interpretativă a Deciziei Consiliului din 23 iunie 1981, aplicarea acesteia din urmă „nu aduce atingere dispozițiilor tratatelor, în special în ceea ce privește termenele și desfășurarea procedurii legislative ordinare prevăzute la articolul 294 din TFUE”. Or, trebuie amintit că, deși textul compromisului provizoriu a fost comunicat OSP participante la comisia de consultare la 24 iunie 2013 seara, Union syndicale-Bruxelles a așteptat data de 28 iunie la ora 12.39 pentru a solicita reuniunea comisiei de consultare, deși examinarea finală a textului compromisului de către Coreper trebuia să înceapă în aceeași zi la ora 15.00. Organizarea unei reuniuni a comisiei de consultare înainte de examinarea textului compromisului de către Coreper ar fi necesitat amânarea acestei examinări. Or, astfel cum arată Consiliul, președinția irlandeză reușise să ajungă la un compromis politic cu Parlamentul în împrejurări politice deosebit de dificile și într-o dinamică accelerată în perspectiva unui acord politic înainte de sfârșitul președinției sale la finalul lunii iunie 2013. Reuniunea Coreper din după-amiaza de vineri 28 iunie 2013 avea loc în ultimele ore ale președinției irlandeze și era, prin urmare, ultima posibilitate a acesteia de a convinge Coreper să accepte compromisul pe care îl negociase. În plus, astfel cum arată și Consiliul, desfășurarea procedurii legislative era marcată de o legătură politică între, pe de o parte, acordul politic dintre Parlament și Consiliu cu privire la reforma statutului și, pe de altă parte, acordul politic cu Parlamentul privind cadrul financiar plurianual, un alt dosar politic deosebit de dificil care era negociat în cadrul președinției irlandeze. Această legătură politică permitea Coreper să accepte, imediat după acordul politic privind cadrul financiar plurianual, compromisul privind reforma statutului. O întârziere în deliberările Coreper ar fi riscat să antreneze respingerea compromisului privind reforma statutului.

122 Este necesar să se considere că asemenea împrejurări sunt de asemenea de natură să justifice refuzul secretarului general al Consiliului de a organiza o reuniune a comisiei de consultare la 28 iunie 2013.

123 În al patrulea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia reuniunile comisiei de consultare din 6 mai și din 20 iunie 2013 nu erau conforme Deciziei Consiliului din 23 iunie 1981 pentru motivul că, în condițiile în care părțile nu au depus eforturi pentru ca pozițiile lor să devină convergente, nu a fost realizat niciun rezumat scris al pozițiilor lor divergente, trebuie arătat că nu se poate reproșa Consiliului că nu a realizat un rezumat scris al pozițiilor divergente ale părților, în

special al celor ale OSP, deși acestea, inclusiv reclamanta, susțin că nu au fost în măsură să își exprime în mod util punctul de vedere în cadrul acestor reuniuni din cauza prezentării prea generale care era făcută reformei.

- 124 Rezultă din considerațiile care precedă că angajarea răspunderii Uniunii nu își poate avea originea nici în pretinsa încălcare a articolului 27 din Carta drepturilor fundamentale, a articolului 10 din statut sau a Deciziei Consiliului din 23 iunie 1981.

c) Cu privire la încălcarea articolului 12 din Carta drepturilor fundamentale

- 125 Reclamanta susține în partea din acțiunea sa consacrată cererii de despăgubire că răspunderea Uniunii pentru adoptarea Regulamentului nr. 1023/2013 decurge printre altele din încălcarea articolului 12 din Carta drepturilor fundamentale, care consacră libertatea de întrunire și de asociere. Cu toate acestea, astfel cum s-a arătat deja la punctul 77 de mai sus, reclamanta nu invocă niciun argument specific în această privință, astfel încât, conform jurisprudenței referitoare la articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, aplicabil la data depunerii cererii introductive, un asemenea argument nu poate fi decât respins ca inadmisibil [Hotărârea din 7 noiembrie 2013, Budziewska/OAPI – Puma (Felină în salt), T-666/11, nepublicată, EU:T:2013:584, punctul 34].
- 126 Rezultă din considerațiile care precedă că reclamanta nu a reușit să demonstreze că Parlamentul, Consiliul și Comisia ar fi săvârșit, în speță, o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor, în sensul jurisprudenței citate la punctul 79 de mai sus.
- 127 Întrucât prima condiție pentru angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii nu este îndeplinită în speță, este necesar să se respingă concluziile în despăgubire, fără a fi necesar să se verifice dacă celelalte două condiții pentru angajarea răspunderii menționate sunt îndeplinite.
- 128 Prin urmare, este necesar să se respingă prezenta acțiune ca fiind în parte inadmisibilă, în măsura în care urmărește să obțină anularea dispozițiilor atacate, și în parte ca nefondată, în măsura în care urmărește să obțină repararea unui prejudiciu produs reclamantei.

IV. Cu privire la cheltuielile de judecată

- 129 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea sa la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor ale Parlamentului și ale Consiliului, în conformitate cu concluziile acestora. Pe de altă parte, în aplicarea articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

declară și hotărăște:

- 1) **Respinge acțiunea.**
- 2) **Obligă Union syndicale fédérale des services publics européens et internationaux (USFSPEI) la plata, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, a celor efectuate de Parlamentul European și de Consiliul Uniunii Europene.**
- 3) **Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Collins

Kancheva

Passer

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 16 noiembrie 2017.

Semnături

Cuprins

I. Istoricul cauzei	2
II. Procedura și concluziile părților	5
III. În drept	6
A. Cu privire la concluziile în anulare	7
B. Cu privire la concluziile în despăgubire	9
1. Cu privire la admisibilitate	9
2. Cu privire la fond	10
a) Cu privire la încălcarea Acordului privind reforma din 2004	12
b) Cu privire la încălcarea articolului 27 din Carta drepturilor fundamentale, a articolului 10 din statut și a procedurii de consultare prevăzute de Decizia Consiliului din 23 iunie 1981	14
1) Cu privire la încălcarea articolului 10 din statut	14
2) Cu privire la încălcarea articolului 27 din Carta drepturilor fundamentale și a procedurii de consultare	15
c) Cu privire la încălcarea articolului 12 din Carta drepturilor fundamentale	19
IV. Cu privire la cheltuielile de judecată	19